

Carlos Pina. Línia de treball (2007-2010)

Des de 2007 la meua obra ha seguit dues línies bàsiques. D'una banda, he continuat el treball de crítica sobre l'acumulació i l'excés d'informació a la nostra societat present a treballs anteriors i també al treball col·lectiu d'Stidna! a través de la fotografia, el vídeo i la performance.

Paper mullat¹ (2007-2010) és un procés performàtic desenvolupat a partir d'un treball en fotografia i que inclou la construcció d'objectes i la realització d'un vídeo.

Paper mullat reflexiona sobre l'acumulació de la informació i les implicacions que té la seva destrucció. Vivim en mig d'una sobresaturació d'informació que ha convertit la suposada "societat de la comunicació" en una "societat del soroll" en la qual la sobrecàrrega d'informació acaba emmascarant-ho tot i no aportant res; aquesta sobreinformació no és, però, innocent. Existeix una clara intenció transgressora en aquesta destrucció d'objectes i documents col·leccionats, pel valor que se'ls dóna en la nostra societat, ja que en l'anomenada "societat de la informació", la informació és considerada riquesa i la nostra societat capitalista identifica riquesa amb acumulació; d'aquesta manera, el fet de destruir informació acumulada és destrucció de riquesa i té per tant una intenció política.

Paper mullat. Espai E'ART. Maig 2010

D'altra banda, el meu treball en performance ha pres un nou camí, en la línia de treball que he vingut a anomenar **Històries**² (2007-2010), en les qual he utilitzat la construcció d'armes en viu com a element significant, per reforçar el discurs que articula l'acció.

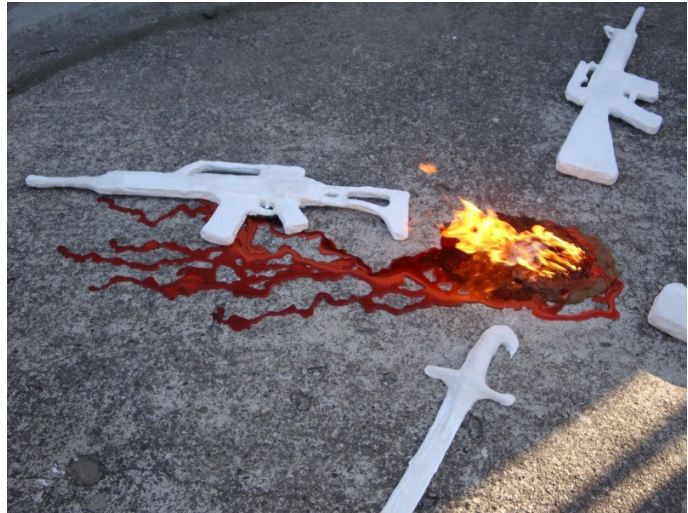
El meu treball des de l'any 2004 girava en torn al concepte de memòria. Molts fets han sofert un procés gradual d'oblit, perduts en mig d'una amnèsia generalitzada provocada per la sobresaturació d'informació dels mitjans de comunicació de masses, que han convertit l'anomenada "societat de la comunicació" en una "societat del soroll", en la qual el passat és deixat de banda en favor de la voracitat i la recerca de "la novetat". Poc a poc, el concepte de memòria es va anar eixamplant per desenvolupar el concepte d'anamnesi, de reminiscència. El que es va plantejar inicialment com un "deure de memòria" per part meua va esdevenir un "dret de memòria", amb la participació del públic, un concepte més polític. I lligat amb ambdós i amb el treball que desenvoluparia a continuació, apareix un altre concepte encara més polititzat, el de "delicte de silenci"³.

¹ <http://carlos-pina.stidna.org/paper-mullat>

² <http://carlos-pina.stidna.org/histories>

³ Prenc aquest concepte de Federico Mayor Zaragoza, antic secretari general de la Unesco, que l'ha desenvolupat en diversos articles.

En paral·lel a aquest treball de recuperació de la memòria, iniciava el 2007 una sèrie de performances específiques per al lloc i per al moment concrets, de caire igualment polític. El denominador comú d'aquests treballs és l'existència d'un discurs que articulava l'acció -la paraula viva en acció- i la construcció d'objectes durant la performance. En aquest treball utilitzo sovint la imatge d'armes lleugeres d'assalt com a objectes "culturals" que es poden trobar actualment a tot arreu. Malgrat tenir una significació aparent molt determinada, considero que com a

Three red flags. Sinop, 2008. Foto: Ufuk Kiliç

imatge contenen una gran ambigüitat que permet lectures múltiples. En la seva utilització no hi ha cap fascinació per l'objecte com a tal, sinó la constatació de la seva universalitat com a símbol present en totes les cultures modernes. D'aquesta manera, el meu treball més recent tracta d'establir ponts entre les realitats socials, culturals i polítiques del lloc on es desenvolupa l'acció i les del meu lloc d'origen a través de símbols universalment recognoscibles.

L'arma d'assalt com a símbol

No hi ha una fascinació en aquesta línia de treball per l'arma com a objecte sinó com a símbol, per la seva potència simbòlica, i com a objecte tangible de poder.

Considero que l'arma d'assalt és un símbol ambigu. La segona esmena de la constitució nord-americana reconeix el dret a portar armes, considerades com a símbol de llibertat. En última instància és un símbol de poder -el poder sobre la vida i la mort-. Entre mig, però, té moltes lectures. L'AK47 està present a la bandera de Moçambic com a símbol de la seva lluita per l'alliberament anticolonial; però per a un txec representa la repressió soviètica de 1968. D'altra banda, veiem els soldats nord-americans repartir ajut humanitari amb els seus M16 mentre al seu país un psicòpata lleva la vida a un grapat de persones amb la mateixa arma. La perspectiva també marca l'ambigüitat de l'arma: en temps de pau, un soldat al carrer amb un arma d'assalt indica un cop d'estat, mentre que un civil amb la mateixa arma assenyalaria una revolució.

El meu treball mobilitza aquests símbols; denuncio uns poders que treballen amb nous sistemes de dominació -actualment per dominar un país no calen armes- i ho represento amb armament convencional, buscant amb aquesta metàfora -esdevinguda arcaisme per comparació amb aquests sistemes de dominació- una reacció del públic. Però també és ben cert que la compravenda d'armes continua i que en temps de crisi és un dels pocs comerços que segueix augmentant.

Em resulta especialment suggerent utilitzar un material aparentment innocu que s'acostuma a usar en les manualitats infantils -i que també té connotacions de reparació-, la bena de guix, per construir les armes. També el farciment, fet de diaris, té implicacions iròniques, ja que són part d'aquells "papers mullats" dels quals he parlat sovint en el meu treball.

Carlos Pina. Línea de trabajo (2007-2010)

Desde 2007 mi obra ha seguido dos líneas básicas. Por un lado, he continuado el trabajo de crítica sobre la acumulación y el exceso de información en nuestra sociedad presente en trabajos anteriores y también en el trabajo colectivo de Stidna! a través de la fotografía, el vídeo y la performance.

Paper mullat⁴ (Papel mojado) (2007-2010) es un proceso performático desarrollado a partir de un trabajo en fotografía y que incluye la construcción de objetos y la realización de un vídeo.

Papel mojado reflexiona sobre la acumulación de la información y las implicaciones que tiene su destrucción. Vivimos en medio de una sobresaturación de información que ha convertido la supuesta "sociedad de la comunicación" en una "sociedad del ruido" en la cual la sobrecarga de información acaba enmascarándolo todo y no aportando nada; esta sobreinformación no es, empero, inocente. Existe una clara intención transgresora en esta destrucción de objetos y documentos coleccionados, por el valor que se les da en nuestra sociedad, puesto que en la llamada "sociedad de la información", la información es considerada riqueza y nuestra sociedad capitalista identifica riqueza con acumulación; de este modo, el hecho de destruir información acumulada es destrucción de riqueza y tiene por lo tanto una intención política.

Paper mullat. Espai E'ART. Maig 2010

Por otro lado, mi trabajo en performance ha tomado un nuevo camino, en la línea de trabajo que he venido a denominar **Historias**⁵ (2007-2010), en las cual he utilizado la construcción de armas en vivo como elemento significativo, para reforzar el discurso que articula la acción.

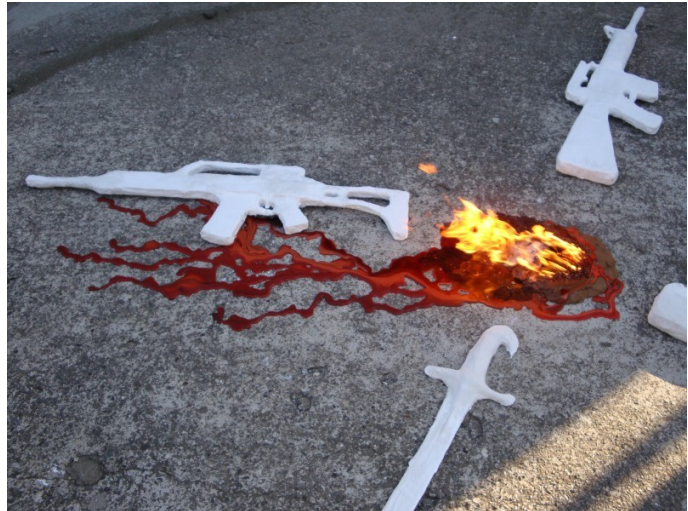
Mi trabajo desde el año 2004 giraba en torno al concepto de memoria. Muchos hechos han sufrido un proceso gradual de olvido, perdidos en medio de una amnesia generalizada provocada por la sobresaturación de información de los medios de comunicación de masas, que han convertido la llamada "sociedad de la comunicación" en una "sociedad del ruido", en la cual el pasado es dejado de lado en favor de la voracidad y la búsqueda de "la novedad". Poco a poco, el concepto de memoria se fue ensanchando para desarrollar el concepto de anamnesis, de reminiscencia. Lo que se planteó inicialmente como un "deber de memoria" por mi parte se convirtió en un "derecho de memoria", con la participación del público, un concepto más político. Y ligado con ambos y con el trabajo que desarrollaría a continuación, aparece otro concepto todavía más politizado, el de "delito de silencio"⁶.

⁴ <http://carlos-pina.stidna.org/paper-mullat>

⁵ <http://carlos-pina.stidna.org/histories>

⁶ Tomo este concepto de Federico Mayor Zaragoza, antiguo secretario general de la Unesco, que lo ha desarrollado en diversos artículos.

En paralelo a este trabajo de recuperación de la memoria, iniciaba el 2007 una serie de performances específicas para el lugar y para el momento concretos, de cariz igualmente político. El denominador común de estos trabajos es la existencia de un discurso que articulaba la acción -la palabra viva en acción- y la construcción de objetos durante la performance. En este trabajo utilizo a menudo la imagen de armas ligeras de asalto como objetos "culturales" que se pueden encontrar actualmente en todas partes. A pesar de tener una significación aparente

Three red flags. Sinop, 2008. Foto: Ufuk Kiliç

muy determinada, considero que como imagen contienen una gran ambigüedad que permite lecturas múltiples. En su utilización no hay ninguna fascinación por el objeto como tal, sino la constatación de su universalidad como símbolo presente en todas las culturas modernas. De este modo, mi trabajo más reciente trata de establecer puentes entre las realidades sociales, culturales y políticas del lugar donde se desarrolla la acción y las de mi lugar de origen a través de símbolos universalmente reconocibles.

El arma de asalto como símbolo

No hay una fascinación en esta línea de trabajo por el arma como objeto sino como símbolo, por su potencia simbólica, y como objeto tangible de poder.

Considero que el arma de asalto es un símbolo ambiguo. La segunda enmienda de la constitución norteamericana reconoce el derecho a llevar armas, consideradas como símbolo de libertad. En última instancia es un símbolo de poder -el poder sobre la vida y la muerte-. Entre medio, empero, tiene muchas lecturas. El AK47 está presente en la bandera de Mozambique como símbolo de su lucha por la liberación anticolonial; pero para un checo representa la represión soviética de 1968. Por otro lado, vemos a los soldados norteamericanos repartir ayuda humanitaria con sus M16 mientras que en su país un psicópata quita la vida a un puñado de personas con la misma arma. La perspectiva también marca la ambigüedad del arma: en tiempo de paz, un soldado en la calle con un arma de asalto indica un golpe de estado, mientras que un civil con la misma arma señalaría una revolución.

Mi trabajo moviliza estos símbolos; denuncio unos poderes que trabajan con nuevos sistemas de dominación -actualmente para dominar un país no hacen falta armas- y lo represento con armamento convencional, buscando con esta metáfora -acontecida arcaísmo por comparación con estos sistemas de dominación- una reacción del público. Pero también es bien cierto que la compraventa de armas continúa y que en tiempos de crisis es uno de los pocos comercios que sigue aumentando.

Me resulta especialmente sugerente utilizar un material aparentemente inocuo que se acostumbra a usar en las manualidades infantiles -y que también tiene connotaciones de reparación-, la venda de yeso, para construir las armas. También el relleno, hecho de periódicos, tiene implicaciones irónicas, puesto que son parte de aquellos "papeles mojados" de los cuales he hablado a menudo en mi trabajo.

Carlos Pina. Line of work (2007-2010)

Since 2007 my work has followed two basic lines. On the one hand, I have continued the work of criticism about the accumulation and the excess of information in our society present in my previous works and also in those of collective work of Stidna! through the photography, the video and the performance.

Paper mullat⁷ (Scrap of paper) (2007-2010) is a performatical process developed from a work in photography and that includes the building of objects and the realization of a video.

Paper mullat reflects on the accumulation of information and the implications that has his destruction. We live immersed in a supersaturation of information that has converted the supposed "society of the communication" in a "society of the noise" in which the overload of information finishes to mask the whole world and not contributing to make clear nothing; but this overinformation is not innocent. There is a clear transgressive intention in this destruction of collected objects and documents, for the given value in our society, since in the so called "society of the information", the information is thoughtful wealth and our capitalist society identifies wealth with accumulation; in this way, destroying accumulated information is destruction of wealth and has therefore a political intention.

Paper mullat. Espai E'ART. Maig 2010

On the other hand, my work in performance has taken a new path, in the line of work that I have come to call **Histories**⁸ (2007-2010), in which I have used the live construction of arms as a signifier element, to reinforce the speech that articulates the action.

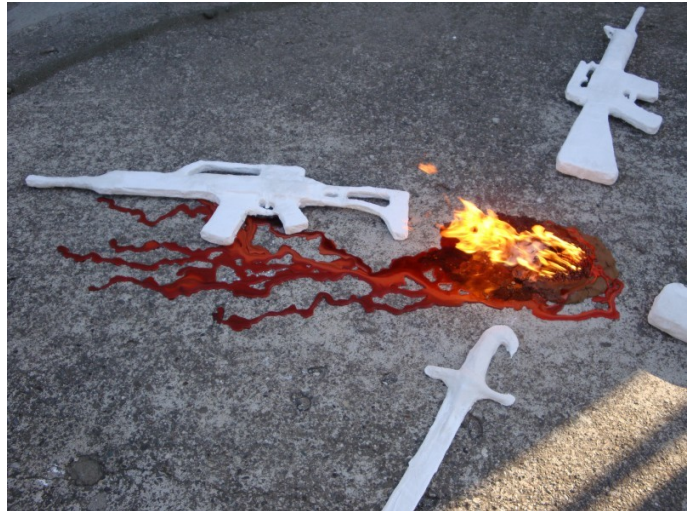
My work since the year 2004 was focused in the concept of memory. Many facts have undergone a gradual process of forgetfulness, lost in the middle of a generalized amnesia caused by the overabundance of information from the mass media, that has turned the so called "society of the communication" in a "society of the noise", in which the past is left aside in favour of the voracity and the search of "the newness". Little by little, the concept of memory went widening to develop the concept of anamnesis, of reminiscence. What posed initially as a "duty of memory" for my part became a "right of memory", with the participation of the public, a more political concept. And tied with both and with the work that would develop later, appears another concept even more politized, the one of "crime of silence"⁹.

⁷ <http://carlos-pina.stidna.org/paper-mullat>

⁸ <http://carlos-pina.stidna.org/histories>

⁹ I take this concept from Federico Mayor Zaragoza, former General Secretary of Unesco, that has developed it in many articles.

In parallel to this work of recovery of the memory, I initiated in 2007 a series of performances site and time specific, equally political. The common denominator of these works is the existence of a speech that articulated the action -the alive word in action- and the building of objects during the performance. In this work I use often the image of light assault arms as "cultural objects" that can be found everywhere at present. In spite of having a very determinate apparent signification, I consider that as a image assault guns contain a big ambiguity that allow multiple readings. In its utilization there is not any fascination for the object as such, but the confirmation of his universality as a present symbol in all modern cultures. In this way, my more recent work treats to establish bridges between the social realities, cultural and political of the place where I develop my action and the ones of my place of origin through symbols universally recognizable.

Three red flags. Sinop, 2008. Foto: Ufuk Kiliç

The assault gun as a symbol

There is not a fascination along this line of work for the weapon as a object but as a symbol, for his symbolic potential, and as a tangible object of power.

I consider that the arm of assault is an ambiguous symbol. The second amendment of the north American Constitution recognizes the right to bring arms, considered as a symbol of freedom. In the last term it is a symbol of power -the power over life and death-. Meanwhile, but, has many readings. The AK47 is present in the flag of Mozambique as a symbol of his fight for the anticolonial release; but for a Czech represents the Soviet repression of 1968. On the other hand, we see the north American soldiers delivering humanitarian aid with his M16 while in his country a psycho steals the life to a bunch of people with the same weapon. The prospect also marks the ambiguity of the weapon: in time of peace, a soldier in the street with an arm of assault indicates a coup d'état, whereas a civilian with the same weapon would signal a revolution.

My work mobilizes these symbols; I report some powers that work with new systems of domination -at present to dominate a country do not are necessary arms- and represent it with conventional armament, looking for with this metaphor -became archaism for comparison with these systems of domination- a reaction of the public. But also it is very true that the dealing of arms continues and that in time of crisis is one of the few trades that follows increasing.

It results me especially suggestive to use a material apparently innocuous that it accustoms to use in the childish handicrafts -and that also has connotations of repair-, the bandage of plaster, to build the arms. Also the filling, done of newspapers, has ironic implications, since they are part of those "scrap of papers" of which I have often spoken in my work.